

Kinderen van de gemeenteschool De Regenboog van Geluveland lazen de *Huppelkrant* met Hemelvaart vorig jaar. Het ging over: Wat en waar is de hemel? „We verstuurden e-mails naar mensen die daarop een mooi antwoord konden geven. Onze vijf verzamelde alles en maakte foto's. Enkele weken later stond ons werk in de *Huppelkrant*. We waren fier!”

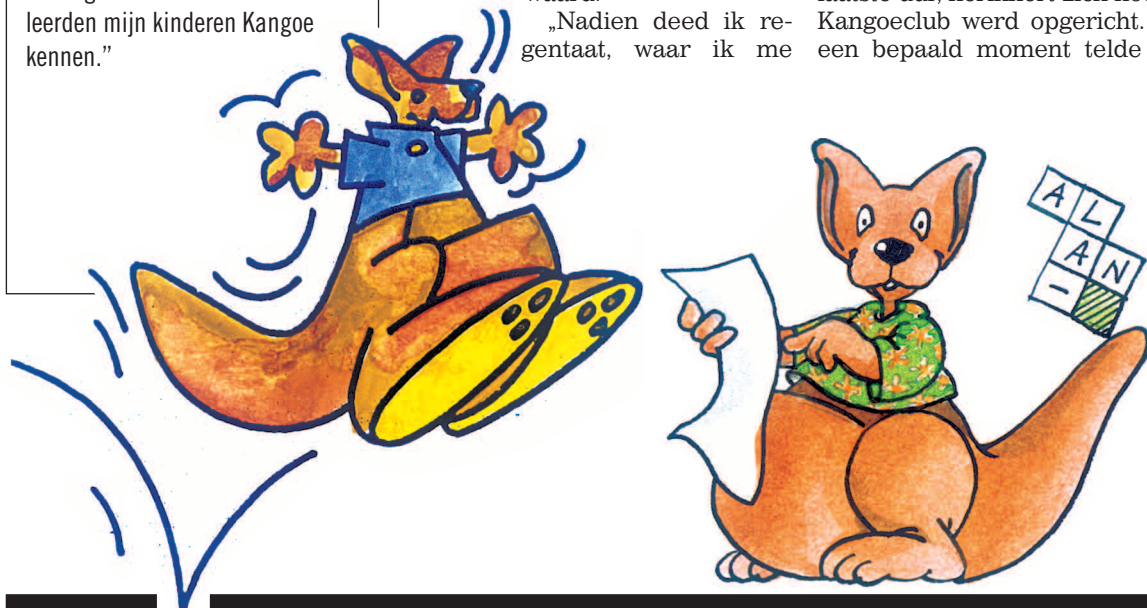
Lien, Kilian, Quina

Ook in de gemeenteschool in Rekkem lezen ze over Kangoe: „In de klas leerden we over vergeven en de biecht. Onze juf had iets leuks in petto. We begonnen met een woordraadsel. Daarna maakten we een vergevingsdoos. We kleefden onze naam op het mooi geschilderd doosje. Daarna maakten we sorrybriefjes en staken die in onze doos. Dit alles stuurden we op naar de *Huppelkrant*. We hebben er een dvd en een boek mee gewonnen. Het waren mooie verhalen van Jezus.”

Marie, Hanne, Thibaut

Ruth leest samen met boma in de *Huppelkrant*. „Op woensdag komt mijn boma mij altijd halen op school. Dan kijken we samen in de *Huppelkrant*. Soms doen we wel eens mee aan een wedstrijd. Onlangs wonnen we een kalender die nu in onze keuken hangt. De *Huppelkrant* is leuk. Je leert van alles bij. Kangoe is eigenlijk wel een beetje mijn vriend geworden.”

Ook godsdienstleerkracht Severine heeft veel aan de bladzijde. „Als gelovige lees ik wekelijks in *Kerk+Leven*. Dat komt mijn lespraktijk ten goede. Maar de *Huppelkrant* krijgt extra aandacht. Soms gebruik ik hem in de klas. Zo leerden mijn kinderen Kangoe kennen.”

Kangoe spoorloos verdwenen

Martine Croonen, Stef Desodt, Severine Verhulst & Lieve Wouters

Kerk+Leven neemt afscheid van de Huppelkrant

TEKENARES Tini Bauters was nauwelijks 21, toen ze in opdracht van *Kerk+Leven* haar eerste kangoeroe tekende. Inmiddels is Kangoe zelf zo oud. Doorheen de tijd veranderde ze nogal van uiterlijk. Dat is natuurlijk normaal, als je groeit, maar het had ook te maken met het doorgeven van de fakkel aan andere tekenaressen. Na Tini kwam Ruth Sleurs. Toen Tinne Van Litzenborg vorig jaar aangeworven werd voor de opmaak van *Kerk+Leven*, nam ze er de tekeningen voor de *Huppelkrant* bij. Sindsdien gaat Kangoe de hippe toer op. Voortaan werd ze namelijk met de computer getekend. Bij haar afscheid keren we terug naar haar eerste geestelijke moeder.

„Waarom het precies een kangoeroe moest zijn, weet ik niet, hoor. Maar op zo'n jonge leeftijd vond ik het een hele uitdaging om een figuurtje te mogen scheppen dat een hele kinderpagina zou dragen. Ik was nog volop aan het studeren. Ik had er een jaartje dierengeneeskunde op zitten. Die studie is met een sissier afgelopen, maar mijn tekeningen uit de praktijkklas hebben ze er wel bewaard.”

„Nadien deed ik reëntaak, waar ik me

vooral op nevenactiviteiten stortte zoals toneel en dans. Af en toe kreeg ik professionele tekenopdrachten, zodat ik de indruk kreeg dat ik eigenlijk geen diploma nodig had. Volgden enkele jaren kunstacademie, met twee jaar uitwisseling in Straatsburg.” Tini Bauters stond in het onderwijs en tekende voor de restyling van *De Bond*. Vandaag is Tini thuis voor haar drie kinderen. Die keuze werd mee ingegeven door pijnlijke opstoten van multiple sclerose.

Het nieuws van Kangoes verdwijning maakt haar niet ongerust. „De tijd is rijp. Ze moet haar eigen leven leiden”, vindt Tini. Volgens haar heeft Kangoe een jongen leren kennen en is ze daarom uit de kinderpagina gehuppeld. „Of ze is per mobilhome begonnen aan een wereldreis. Misschien wou ze wel eens in het echt alle landen bezoeken waar ze zoveel over verteld heeft. En dan doet ze natuurlijk ook haar geboorteland Australië aan.”

Tini blikt graag terug op de glorie van Kangoe. Het figuurtje sloeg enorm goed aan in de scholen. Hele parochiegroepen en klassen reageerden op wedstrijdjes in de *Huppelhoek*. Soms ontving de redactie meer dan duizend inzendingen. Stef Desodt, redactielid van het eerste én het laatste uur, herinnert zich hoe de Kangoeclub werd opgericht. Op een bepaald moment telde die

Tini Bauters: 'Mooi om mijn talenten pastoraal te mogen inzetten.' © Kristof Ghyselinck

Geboorte van een kangoeroe

Grote veranderingen staan deze krant te wachten. Volgende week start *Kerk+Leven* namelijk met een volledig nieuwe opmaak. En het zal zonder Kangoe zijn, want even plotseling als het figuurtje van de kinderpagina 21 jaar geleden op de redactie aanspoelde, is ze deze week verdwenen. Met de noorderzon vertrokken... terug naar Australië? Of vond ze het gewoon tijd om op eigen poten te staan? We gunnen het haar en vertrouwen erop dat ze goed terechtkomt. Op een zucht van de duizendste Huppelhoek (we haalden er 989!) halen we mooie herinneringen op aan de hoogdagen van Kangoe, toen de Kangoeclub tienduizend leden telde en een veelvoud aan kinderen de Kangoemusical bijwoonde. Weet u het nog?

niet minder dan tienduizend leden. Die kregen een lidkaart en een petje. Af en toe werden er activiteiten georganiseerd, zoals een uitstapje naar zee of een groot kinderfeest.

In 1993 schreef Bernard Foubert, oprichter van poppentheater Oekedoeleken en medewerker van de *Huppelhoek*, een musical voor Kangoe die vijf uitverkochte zalen verspreid over Vlaanderen in beroering bracht. Tini Bauters neemt er het fotoalbum van haar huwelijk bij. „Kijk, Kangoe was erbij op mijn trouwfeest. Maar wie er toen in dat pak zat, weet ik niet meer.” Kangoe bracht ook boeken uit. Het eerste met als titel *Als ik kon toveren* werd een gigantisch succes.

Als jonge moeder vond de tekenares het een meerwaarde om haar talent te kunnen inzetten voor de pastoraal aan kinderen. „Ik dacht graag mee na over de inhoudelijke invulling van de bladzijde. We zijn kleine, nietige mensen in een wereld die verdomd goed in elkaar zit. Er is een hand die ons leidt. Ik vind het belangrijk om kinderen dat respect en vertrouwen bij te brengen. Dat probeer ik ook met mijn kinderen. Ze

zijn twaalf, tien en vier jaar oud. Ze stellen veel vragen over Kerk en geloof en ik vind het heerlijk om er met hen over te praten.”

De *Huppelhoek* puilden uit van de werkvormen en was op die manier een nuttig instrument in de godsdienstles, kinderwoorddienst en catechese. Maar op scholen bekoelde in de jaren 1990 heel snel het pastorale enthousiasme en parochies zagen jonge gezinnen verdwijnen uit de kerk. Tegelijk sloeg bij het gewone lezerspubliek van *Kerk+Leven* de kinderpagina minder goed aan. Ze mocht wat luchtiger ogen en meer op een krantenpagina lijken. *Huppelhoek* werd *Huppelkrant*. Kangoe bleef echter Kangoe. We pinken een traan weg bij haar afscheid en wensen haar het beste.

Vanaf volgende week steekt de kinderpagina in een heel nieuw jasje. Vaste ingrediënten blijven de evangelielezing met een kort commentaar, aandacht voor de leefwereld van kinderen (met de nadruk op jonge tieners) en een uitsmijter met een spelletje of een gebed. De bladzijde blijft bruikbaar voor catechese en kinderwoorddienst, maar zal ook interessanter zijn voor gebruik in gezinsverband.

Huppeltjes

ZOWAT vijftien jaar geleden zagen de *Huppeltjes* in de Sint-Servaasparochie te Berg-Kamphenout het levenslicht. Doel was een 'brugcatechese' op te bouwen om het geloof van kinderen levend te houden tussen de eerste communie en het vormsel. De *Huppelhoek* bleek daarbij een handig werkmiddel. Wat ooit ontsproot uit de kinderbladzijde van *Kerk+Leven*, kent nu nog steeds een actieve werking in de Bergse catechese. Samenkomen voor één of andere activiteit doen de *Huppeltjes* een vijftal keer per jaar.

„Per activiteit werken we met een thema”, leggen catechisten Ann Peeters en Jos Hennes uit. „Kerkelijke feestdagen, zoals Lichtmis, en sacramenten zoals het doopsel, zijn hiervoor dankbare onderwerpen. We vinden het belangrijk te werken aan een 'jonge' Kerk: hedendaags, inspelend op de actualiteit en op kindermaat. Inbreng en betrokkenheid van de kinderen zijn een prioriteit. We willen de kinderen doen nadenken over waarden en pijlers in onze samenleving, en kijken hoe het geloof daarin een rol kan spelen.”

Momenteel is de groep volop bezig met de voorbereiding van een samenkomst over pelgrimage, waarin onder andere hun eigen patroonheilige onder de loep wordt genomen. Maandelijks is er een gezinsviering, waarbij afwisselend elke catechesegroep aan bod komt: eerste communie, plechtige geloofsbelijdenis en Huppels. „Die gezinsviering is steeds een warme, bruisende beoening voor jong en oud en alles wordt muzikaal ondersteund door ons Sjaloomorkest”, klinkt het enthousiast.

„Maar ondanks de inzet en het engagement van de catechisten bolt ook bij ons de geloofstrein niet altijd even vlot. Vaak is het trekken aan een karretje met vierkanen te veel. Dankzij de steun van sommige parochianen, ouders en federatiemedewerkers blijven we er toch voor gaan.”

De *Huppeltjes* blikken terug op fijne, vruchtbare jaren, waarin *Huppelhoek* en later *Huppelkrant* meer dan eens zorgden voor inspiratie. De redactie van haar kant dankt alle groepen om van *Huppelkrant* een heuse interactieve pagina te maken.

Van vader op zoon

We schrijven 1989. Jeroen Desmedt uit Roeselare is elf, wanneer meester Wim hem vraagt om de *Huppelkrant* eens mee te brengen naar de klas. Jeroen herinnert zich de godsdienstlessen met de *Huppelkranten* heel goed. „Al gauw werden we lid van de *Kangoeclub*. Het mocht van mijn moeder. Vooral toen ik haar vertelde dat het niets kostte. Een week later kreeg ik een welkomstgeschenk: een notitieboekje met een tekening van Kangoe erop.”

De leerlingen die geen abonnement hadden op *Kerk+Leven* kregen een fotokopie van het krantje. „We moesten het spelletje en het gebed uitknippen. Het gebed kleefden we in ons godsdienstschrift, het spel op een stuk karton. Tijdens het hoekwerk mochten we het spel oplossen.” Na het zesde leerjaar verdween de *Hup-*

pelkrant uit het gezichtsveld. Al deed Jeroen nog af en toe mee met een wedstrijd en won hij een leuke prijs.

Precies twintig jaar later krijgt zoon Kobe ook de *Huppelkrant* in handen. Als jonge dertiger kijkt Jeroen nu weer wekelijks uit naar de kinderbladzijde.

„Al een tijdje vraag ik Kobe het krantje uit te knippen. Alles lezen lukt nog niet zo goed, maar de eenvoudige spelletjes lossen we samen op. Kobe kleurt ook graag de figuren.” Aan Kobes knikken te zien, vertelt pa geen leugens. Hij vindt de kangoeroe een leuk dier en zegt trots dat hij er al echte zag in de diertuin. Sedert Kobe op de lagere school zit houdt pa Jeroen alle *Huppelkranten* bij. „Onlangs stond er een serie over de sacramenten in. Ik denk dat die nog van pas zal komen als documentatie.” Bij het afscheid nemen, geven we Kobe een knuffelkangoe.